

Partnerstwo publiczno-prywatne jako forma finansowania inwestycji publicznych

Partnerstwo publiczno-prywatne to jedna z możliwości finansowania długoterminowych inwestycji sektora publicznego, dzięki współpracy pomiędzy organami publicznymi a sektorem prywatnym. Największą grupę projektów zrealizowanych w tej formule stanowią inwestycje dotyczące parkingów, obiektów o charakterze sportowo-rekreacyjnym, dworców kolejowych oraz dróg. Zawierając umowę o partnerstwie publiczno-prywatnym, partner prywatny zobowiązuje się do realizacji przedsięwzięcia za wynagrodzeniem oraz do poniesienia w całości albo w części wydatków na jego realizację lub poniesienia ich przez osobę trzecią. Podmiot publiczny zobowiązuje się natomiast do współdziałania w osiągnięciu celu tego przedsięwzięcia. Przedmiotem partnerstwa jest wspólna realizacja przedsięwzięcia, oparta na podziale zadań i ryzyka pomiędzy podmiotem publicznym i partnerem prywatnym.

Tekst **AGNIESZKA PIWOWARCZYK** zdjęcia **MAGDALENA WOJTYŁA**

Realizacja przedsięwzięcia w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego może obejmować budowę lub remont obiektu budowlanego, świadczenie usług, wykonanie dzieła, w szczególności wyposażenie składnika majątkowego w urządzenie podwyższające jego wartość lub użyteczność lub inne świadczenia. Przedsięwzięcia realizowane w modelu współpracy podmiotu publicznego z sektorem prywatnym obejmują dziedziny i rodzaje zadań, do świadczenia których zobligowane są jednostki sektora publicznego.

Partnerstwo publiczno-prywatne jest szansą na zwiększenie jakości i efektywności świadczonych społeczeństwu usług oraz poprawy standardu dostępnej infrastruktury. Dzięki wsparciu z sektora prywatnego możliwa jest realizacja zadań często wykraczających poza możliwości finansowe podmiotów publicznych. Wśród podmiotów publicznych inicjujących realizację zadań w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego są między innymi organy administracji rządowej, jednostki samorządu terytorialnego (gmina, powiat, województwo), jak i spółki publiczne. Zakres świadczeń

stron może przybrać różne formy, najczęściej to partner prywatny będzie zobowiązany do sfinansowania i realizacji przedmiotu przedsięwzięcia (z jego dalszym utrzymaniem lub zarządzaniem), a obowiązkiem podmiotu publicznego będzie wniesienie wkładu własnego.

Podstawa prawna

W polskim stanie prawnym ramy partnerstwa publiczno-prywatnego uregulowane zostały w trzech ustawach: *Ustawie o partnerstwie publiczno-prywatnym*, *Ustawie o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi* oraz ustawie *Prawo zamówień publicznych*¹.

Nowa ustawa o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi wdraża do polskiego systemu prawa regulacje *Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z 26 lutego 2014 roku w sprawie udzielania koncesji*² i uchyla *Ustawę z 9 stycznia 2009 roku o koncesji na roboty budowlane lub usługi*. Ponieważ umowy koncesyjne stanowią ponad 2/3 zawartych umów PPP, szczególne znaczenie dla inicjatyw realizowanych w tym modelu mają przepisy nowej ustawy koncesyjnej, która wprowadza zmiany mające usprawnić zawieranie i realizację

Streszczenie

W artykule dokonano dogłębnej analizy partnerstwa publiczno-prywatnego (PPP) – jednej z możliwości finansowania długoterminowych inwestycji sektora publicznego, dzięki współpracy pomiędzy organami publicznymi a sektorem prywatnym. W naszym kraju to wciąż nowe zagadnienie, traktowane przez wiele podmiotów publicznych z rezerwą (szczególnie w samorządach lokalnych). W polskim stanie prawnym ramy partnerstwa publiczno-prywatnego uregulowane zostały w trzech ustawach: ustawie o partnerstwie publiczno-prywatnym, ustawie o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi oraz ustawie *Prawo zamówień publicznych*. Artykuł omawia m.in. nowelizacje tych dokumentów prawnych, które mają ułatwić wdrażanie PPP w naszym kraju na szerszą skalę.

Słowa kluczowe: *Prawo zamówień publicznych*, partnerstwo publiczno-prywatne, inwestycje w sektorze publicznym

Summary

Public-private partnership as a form of funding public investment

The paper thoroughly analyses the public-private partnership (PPP) – one of possibilities to finance long-term investments of the public sector, due to the cooperation between public authorities and the private sector. In our country this is still a new issue, treated by many public authorities with reserve (especially in local governments). In the Polish legislation the public-private partnership framework has been regulated in three acts: Act on Public-Private Partnership, Act on the Concession Contract On Building Works And Services, and Public Procurement Law. The paper discusses among other things amendments to those pieces of legislation, which are to facilitate the PPP implementation in our country on a larger scale.

Keywords: Public Procurement Law, public-private partnerships, investments in the public sector

Dąbrowa Górnicza, Rondo Aleja Róż, w tle Sanktuarium Najświętszej Maryi Panny Anielskiej

umów koncesyjnych. Przepisy ustawy koncesyjnej stosuje się do umów koncesji, których szacunkowa wartość jest równa lub przekracza wyrażoną w złotych równowartość kwoty 30 000 euro. Próg bagatelności jest zatem taki sam jak w przypadku obowiązku stosowania procedur prawa zamówień publicznych³. Wartość ustala się z zastosowaniem średniego kursu złotego w stosunku do euro, określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 35 ust. 3 PZP. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy koncesyjnej, na podstawie umowy koncesji zamawiający powierza koncesjonariuszowi wykonanie robót budowlanych lub świadczenie usług i zarządzanie tymi usługami za wynagrodzeniem.

Zamawiający zawiera umowę koncesji z wybranym wykonawcą na podstawie kryteriów oceny ofert, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

- 1) oferta spełnia minimalne wymagania określone przez zamawiającego, o ile zostały określone;
- 2) wykonawca nie podlega wykluczeniu;
- 3) wykonawca spełnia kryteria kwalifikacji.

Ustawa koncesyjna wprowadza szereg zmian w zakresie umów koncesji na roboty budowlane i usługi. Wykonawcy ubiegający się o zawarcie umowy koncesji mają możliwość wniesienia odwołania do Krajowej Izby Odwoławczej, z możliwością zaskarżenia rozstrzygnięcia KIO do sądu powszechnego. Prezesowi Urzędu Zamówień Publicznych przyznano kompetencje organu właściwego w sprawach umów koncesji na roboty budowlane lub usługi.

Nowym rozwiązaniem są również trzy nowe tryby wyboru koncesjonariuszy, będące modyfikacją: przetargu ograniczonego, nieograniczonego oraz negocjacji. Poprzednio wyboru koncesjonariusza można było dokonać jedynie w drodze negocjacji.

Podobnie jak w przepisach o zamówieniach publicznych, ustawa koncesyjna wprowadza ułatwienia dotyczące zawierania umów publiczno-publicznych,

przy czym regulacje dotyczące zamówień *in-house* obowiązują od 1 stycznia 2017 roku. Ustawa zawiera też klauzule społeczne. Zamawiający będą mogli zastrzec, że o zawarcie umowy koncesji będą mogli ubiegać się wyłącznie zakłady pracy chronionej lub inni wykonawcy, których statutowym celem jest społeczna i zawodowa integracja osób niepełnosprawnych.

Jedną z najistotniejszych zmian, które wprowadza nowa ustawa koncesyjna, są te dotyczące zasad aneksowania umów. Ustawodawca określił katalog okoliczności, których wystąpienie umożliwia dokonanie zmiany zawartej umowy. Zmiana dokonana z naruszeniem ustawowych warunków podlega unieważnieniu – w miejsce unieważnionych postanowień umowy wchodzi postanowienia w pierwotnym brzmieniu. Strony zawartej umowy koncesji mogą dokonywać w umowie koncesji zmian o charakterze nieistotnym.

Ustawodawca wprowadził również definicję pojęcia „istotności” zmiany. Zmiana umowy ma zatem charakter istotny, jeżeli w efekcie tej zmiany charakter umowy koncesji różni się od jej pierwotnego charakteru, w szczególności gdy:

- zmiana wprowadza warunki, które, gdyby były określone w postępowaniu o zawarcie umowy koncesji, umożliwiłyby dopuszczenie do postępowania innych wykonawców niż dopuszczeni lub przyjęcie innych ofert niż przyjęta, lub mogłyby skutkować udziałem w postępowaniu o zawarcie umowy koncesji innych wykonawców niż wykonawcy, którzy wzięli w nim udział;
- zmiana wpływa na równowagę ekonomiczną umowy koncesji na korzyść koncesjonariusza w sposób pierwotnie nieprzewidziany w umowie koncesji;

Gliwice, skrzyżowanie ul. Jagiellońskiej i pl. Piastów

- ◆ – zmiana znacznie rozszerza zakres świadczeń i zobowiązań wynikający z umowy koncesji;
- nowy koncesjonariusz zastępuje dotychczasowego koncesjonariusza w przypadkach innych, niż określone w ustawie koncesyjnej.

Warto również podkreślić, iż w nowej ustawie koncesyjnej brak jest określenia katalogu postanowień, które muszą być zawarte w umowie koncesji. Uchylna ustawa z 9 stycznia 2009 roku o koncesji na roboty budowlane lub usługi wskazywała, że maksymalny czas trwania umowy co do zasady mógł wynosić 30 lat dla umów koncesji na roboty budowlane i 15 lat dla umów koncesji na usługi, przy czym należało uwzględniać zwrot nakładów koncesjonariusza. Ustawa koncesyjna nie określa maksymalnego czasu trwania umowy koncesji, jednak ustawodawca zastrzegł, że umowę koncesji zawiera się na czas oznaczony. W przypadku umów zawieranych na czas dłuższy niż 5 lat, nie może on przekraczać okresu, w którym koncesjonariusz może zasadnie oczekiwać odzyskania nakładów inwestycyjnych za wykonanie robót budowlanych lub świadczenie usług wraz ze zwrotem zainwestowanego kapitału, z uwzględnieniem inwestycji początkowych i inwestycji dokonanych w czasie trwania koncesji. Umowy koncesji są jawne i podlegają udostępnieniu na zasadach określonych w przepisach o dostępie do informacji publicznej. Umowa koncesji wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności, chyba że przepisy odrębne wymagają formy szczególnej. Ustawa koncesyjna wprowadza również przesłanki rozwiązania i unieważnienia zawartej umowy koncesji.

Wybór partnera prywatnego

Ustawa PPP nie określa w sposób kompleksowy procedur wyboru partnera prywatnego. Procedury te określone są w dwóch ustawach: w ustawie koncesyjnej oraz ustawie *Prawo zamówień publicznych*. Wybór partnera prywatnego uzależniony jest od formy jego wynagrodzenia.

W przypadku powierzenia wykonawcy, z którym zawarto umowę koncesji (koncesjonariuszowi):

- 1) wykonania robót budowlanych – wynagrodzenie stanowi wyłącznie prawo do eksploatacji obiektu budowlanego będącego przedmiotem umowy

albo takie prawo wraz z płatnością (umowa koncesji na roboty budowlane);

- 2) świadczenia usług i zarządzania tymi usługami – wynagrodzenie stanowi wyłącznie prawo do wykonywania usług będących przedmiotem umowy albo takie prawo wraz z płatnością (umowa koncesji na usługi),

do wyboru partnera prywatnego i umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym stosuje się przepisy ustawy koncesyjnej w zakresie nieuregulowanym w przepisach ustawy o partnerstwie publiczno-prywatnym.

W innych przypadkach niż określone powyżej do wyboru partnera prywatnego i umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym stosuje się przepisy ustawy *Prawo zamówień publicznych* w zakresie nieuregulowanym w przepisach ustawy o partnerstwie publiczno-prywatnym. W przypadkach, w których nie mają zastosowania ustawa koncesyjna i PZP, wyboru partnera prywatnego dokonuje się w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej i wolnej konkurencji oraz przestrzeganie zasad równego traktowania, przejrzystości i proporcjonalności, przy uwzględnieniu przepisów ustawy PPP, a w przypadku wniesienia przez podmiot publiczny wkładu własnego będącego nieruchomością także przepisy ustawy z 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami.

Projekty hybrydowe

Zapotrzebowanie sektora publicznego na kapitałochłonne i długoterminowe inwestycje, a także ograniczone możliwości partnerów prywatnych stwarzają konieczność poszukiwania dodatkowych źródeł finansowania. Rozwiązaniem mogą być projekty hybrydowe, czyli przedsięwzięcia infrastrukturalne realizowane w modelu partnerstwa publiczno-prywatnego, które finansowane są ze środków podmiotu publicznego, partnera prywatnego, ale także dofinansowywane z innych dotacji, w szczególności z funduszy Unii Europejskiej. Definicję projektu hybrydowego, czyli projektu realizowanego w formule PPP i współfinansowanego z funduszy unijnych wprowadziła tzw. ustawa wdrożeniowa w art. 34⁴. Zgodnie z przywołanym przepisem: „Projekt hybrydowy polega na wspólnej realizacji projektu przez partnerstwo publiczno-prywatne w rozumieniu art. 2 pkt 24 rozporządzenia ogólnego, utworzone w celu realizacji inwestycji infrastrukturalnej”⁵. Zgodnie z przywołaną definicją istotą projektów hybrydowych jest sfinansowanie inwestycji infrastrukturalnych rozumianych jako budowa, przebudowa lub remont obiektu budowlanego lub wyposażenie składnika majątkowego w urządzenie podwyższające jego wartość lub użyteczność, połączone z utrzymaniem lub zarządzaniem przedmiotem tej inwestycji za wynagrodzeniem, gdy środki partnera prywatnego nie są wystarczające.

Okres 2014-2020 to dla Polski trzecia już perspektywa finansowa, w ramach której otrzymamy wsparcie finansowe w wysokości ok. 82,5 mld euro z budżetu unijnej polityki spójności. Środki te będą wdrażane poprzez fundusze strukturalne i inwestycyjne, których budżet w okresie 2014-2020 wynosi 454 mld euro. W Polsce projekty hybrydowe finan-

sowane są ze środków programów regionalnych, ale też z programów wdrażanych na poziomie krajowym.

Przedsięwzięcia realizowane w formule projektów hybrydowych należy uznać za szczególnie złożone, ponieważ wymagają przestrzegania zasad dotyczących zarówno partnerstwa publiczno-privatnego, jak i tych związanych z pozyskiwaniem i wdrażaniem funduszy unijnych. Szczególne wymagania przekładają się na relatywnie niewielką ilość projektów realizowanych w modelu hybrydowym.

Warto zaznaczyć, iż w świetle rozporządzenia ogólnego możliwe jest pozyskanie środków unijnych przed wyłonieniem partnera prywatnego, partner prywatny może również zostać beneficjentem wsparcia funduszy unijnych. Rozporządzenie ogólne wprowadza do polskiego systemu zarządzania środkami unijnymi szereg zmian, które mają usprawnić proces realizacji projektów hybrydowych. Możliwość zmiany beneficjenta (strony prywatnej) w toku realizacji przedsięwzięcia, dopuszczalność zawarcia umowy o dofinansowanie projektu przed wyborem partnera prywatnego, czy zmiana beneficjenta projektu PPP to nowe rozwiązania. Kluczowe znaczenie dla potencjalnych beneficjentów mają uregulowania *Wytycznych w zakresie zagadnień związanych z przygotowaniem projektów inwestycyjnych, w tym projektów generujących dochód i projektów hybrydowych na lata 2014-2020*. Zgodnie z wytycznymi podmiot publiczny ewentualną decyzję o realizacji przedsięwzięcia w formule partnerstwa publiczno-privatnego podejmuje opierając się na przeprowadzonych analizach przedrealizacyjnych, dotyczących aspektów prawnych, ekonomiczno-finansowych oraz technicznych. Wytyczne podkreślają również, iż elementem analiz przedrealizacyjnych w przypadku projektów planowanych do wdrożenia w modelu PPP są badania rynkowe. Biorąc pod uwagę regulacje prawa krajowego, możemy uznać, że taką formą konsultacji będzie przeprowadzenie dialogu technicznego zgodnie z art. 31a PZP.

Nowelizacja

Ograniczenia natury formalno-prawnej dla inicjowania realizacji przedsięwzięć w modelu partnerstwa publiczno-privatnego zostały dostrzeżone przez ustawodawcę. Prowadzone są prace legislacyjne zmierzające do zmiany ustawy o partnerstwie publiczno-privatnym. Zasadniczym celem nowelizacji jest zwiększenie elastyczności przepisów dotyczących wyboru partnera prywatnego a tym samym promowanie PPP jako sposobu pozyskiwania kapitału prywatnego na inwestycje publiczne. Równie istotnym aspektem zmian jest konieczność dostosowania ustawy PPP do *Ustawy z 22 czerwca 2016 roku o zmianie ustawy Prawo zamówień publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016, poz. 1020)*.

Zakres projektowanych zmian jest bardzo szeroki, w projekcie uwzględniono kilkadziesiąt zmian w ustawie o PPP i innych ustawach, wśród najważniejszych można wyróżnić:

- wzmocnienie roli ministra ds. rozwoju regionalnego w rozwoju rynku PPP w Polsce;

Katowice, ul. T. Kościuszki, skrzyżowanie z pl. Miarki

- ułatwienia w procedurze wyboru partnera prywatnego;
- możliwość stworzenia partnerstwa publiczno-privatnego w formie spółki,
- ułatwienia dla uzyskania finansowania inwestycji publicznych;
- zwiększenie ochrony podwykonawców w umowach PPP.

W świetle obecnie obowiązującej ustawy do zadań ministra właściwego ds. rozwoju regionalnego w zakresie ustawy należy w szczególności upowszechnianie i promowanie partnerstwa publiczno-privatnego, dokonywanie analiz i ocen funkcjonowania partnerstwa publiczno-privatnego, w tym stanu i perspektyw finansowego zaangażowania sektora prywatnego. Obowiązująca regulacja nie jest jednak wystarczająca i nie umożliwia sprawnego działania ministra właściwego ds. rozwoju regionalnego (obecnie ministra rozwoju i finansów). Dlatego też projekt ustawy o PPP określa, że do zadań ministra ds. rozwoju regionalnego należeć będzie:

- upowszechnianie i promowanie dobrych praktyk z zakresu PPP, w szczególności będących projektami hybrydowymi,
- przygotowywanie i upowszechnianie przykładowych wzorów umów PPP, wytycznych oraz innych dokumentów stosowanych przy planowaniu i realizacji PPP;
- prowadzenie bazy partnerstw publiczno-privatnych;
- dokonywanie analiz i ocen funkcjonowania PPP, w tym stanu i perspektyw finansowego zaangażowania sektora prywatnego,
- monitorowanie rynku partnerstwa publiczno-privatnego.

Zgodnie z przygotowanym projektem ustawy, podmiot publiczny do wyboru partnera prywatnego i umowy o partnerstwie publiczno-privatnym stosował będzie przepisy prawa zamówień publicznych. Zastosowanie przepisów ustawy koncesyjnej będzie miało charakter fakultatywny. Projektowana zamiana ma ochronić podmioty publiczne i partnerów prywatnych od powtarzania postępowań w sytuacji, gdy postępowanie zostało wszczęte w trybie ustawy koncesyjnej, a wynegocjowana umowa nie może być uznana za umowę koncesji. W obecnym stanie

► prawnym postępowanie prowadzone w trybie ustawy koncesyjnej musi zakończyć zawarcie umowy koncesyjnej. Jeśli podmiot publiczny prowadzi postępowanie zgodnie z PZP, to uprawniony jest do zawarcia wyłącznie umowy o zamówienie publiczne. Jak wynika z brzmienia projektowanego art. 4 ust. 2a ustawy PPP, wszczęcie postępowania w trybie PZP, czyli bardziej rygorystycznym, zapewnia zgodność z prawem wyboru partnera prywatnego, z którym zawarł umowę koncesji.

Projekt wprowadza uregulowania ułatwiające realizację PPP w formie wspólnej spółki z partnerem prywatnym. Proponowane rozwiązania umożliwiają dopuszczenie przystąpienia partnera prywatnego do istniejącej spółki, także w drodze objęcia akcji albo udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym. Obowiązujące przepisy ustawy PPP umożliwiają w art. 14 ust. 1 realizację przedsięwzięcia PPP w formie spółki związanej w tym celu przez podmiot publiczny i partnera prywatnego. Nie jest jednak możliwa realizacja wspólnego projektu pomiędzy podmiotem publicznym a partnerem prywatnym przez dopuszczenie partnera prywatnego do istniejącej spółki podmiotu publicznego. Jak wynika z projektowanego art. 14a ustawy PPP, spółkę, o której mowa w art. 14 ust. 1 ustawy PPP, zawiązuje się na czas oznaczony, nie dłuższy niż czas trwania umowy PPP, przedłużony maksymalnie o rok.

W aktualnie obowiązującej ustawie o PPP, zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy, zakazane są istotne zmiany postanowień umowy w stosunku do treści oferty, na podstawie której dokonano wyboru partnera prywatnego. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy podmiot publiczny przewidział możliwość dokonania zmiany w ogłoszeniu o partnerstwie lub w dokumentacji postępowania w sprawie wyboru partnera prywatnego oraz określił warunki takiej zmiany.

Znowelizowane przepisy ustawy prawo zamówień publicznych wprowadziły bardziej elastyczne rozwiązania w zakresie modyfikacji umów o zamówienia publiczne, a także nowe przesłanki umożliwiające dokonanie zmian postanowień umownych. Art. 144 ust. 1 PZP określa zasadę generalną, iż zakazana jest zmiana postanowień zawartej umowy lub umowy ramowej w stosunku do treści oferty, która była podstawą wyboru wykonawcy. Zakaz ten zostaje zniesiony w przypadkach wskazanych w przepisach ustawy. Warto również dodać, że ustawa o umowie koncesji w art. 46 przewiduje analogiczne przepisy do nowego brzmienia art. 144 PZP.

Uwzględniając powyższe regulacje, projekt nowej ustawy o partnerstwie publiczno-prywatnym przewiduje uchylenie art. 13 ustawy PPP, zastosowanie będą miały przepisy art. 144 PZP i art. 46 ustawy o umowie koncesji.

Projektowana ustawa zawiera wiele propozycji dostosowujących przepisy ustawy o partnerstwie publiczno-prywatnym do znowelizowanej ustawy *Prawo zamówień publicznych*.

Podsumowanie

Projektowana ustawa o partnerstwie publiczno-prywatnym realizuje postulaty dokumentu *Strategia*

na Rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju, który został przyjęty uchwałą Rady Ministrów w dniu 14 lutego 2017 roku, takie jak:

- zwiększenie skali i efektywności inwestycji finansowanych w systemie partnerstwa publiczno-prywatnego,
- wprowadzenie zmian prawnych przyjaznych dla rozwoju PPP,
- stworzenie listy planowanych przedsięwzięć PPP, obejmującej inwestycje rządowe i samorządowe, które mogą być realizowane w ramach PPP, w tym powiązanie ww. listy z rządowymi programami społeczno-gospodarczymi,
- upowszechnienie stosowanie formuły PPP i ich dostosowanie do aktualnych potrzeb rynku.

Przygotowany projekt jest również jednym z elementów „Polityki rządu w zakresie rozwoju partnerstwa publiczno-prywatnego” – dokumentu, w którym zaprogramowano szereg działań zmierzających do likwidacji systemowych przeszkód w zakresie realizacji projektów w formule PPP oraz wzrostu efektywności wydatków publicznych dzięki zwiększeniu zaangażowania kapitału, wiedzy i doświadczenia sektora prywatnego w projekty publiczne.

Projektowane regulacje wychodzą naprzeciw oczekiwaniom rynku. Pozostaje nadzieja, że staną się inspiracją do realizacji zadań w formule partnerstwa publiczno-prywatnego. ■

dr Agnieszka Piwowarczyk | Adiunkt
w Katedrze Publicznego Prawa Gospodarczego
Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego
w Katowicach

¹ Ustawa z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 696 ze zm.), dalej PPP; Ustawa z 21 października 2016 roku o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi (Dz.U. z 2016 r., poz. 1920), dalej ustawa koncesyjna; Ustawa z 29 stycznia 2004 roku Prawo zamówień publicznych (tj. Dz.U. z 2015 roku, poz. 2164 ze zm.), dalej PZP.

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji, Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 1.

³ Art. 4 pkt 8 PZP.

⁴ Ustawa z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (tzw. ustawa wdrożeniowa); tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 217 ze zm.

⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego objętych zakresem wspólnych ram strategicznych oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006, Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, s.320, dalej rozporządzenie ogólne.

Art. 2 pkt 24 rozporządzenia ogólnego definiuje partnerstwo publiczno-prywatne jako „formę współpracy między podmiotami publicznymi a sektorem prywatnym, których celem jest poprawa realizacji inwestycji w projekty infrastrukturalne lub inne rodzaje operacji realizujących usługi publiczne, poprzez dzielenie ryzyka, wspólne korzystanie ze specjalistycznej wiedzy sektora prywatnego lub dodatkowe źródła kapitału”.